

Introductie

Elke morgen, soms 's middags en meestal 's avonds,
voor het slapengaan,
bekeek hij zijn gezicht in de spiegel.
Hij zag dan dat hij zag wat hij zag.
Deze weerspiegeling was de ontmoeting
van zijn blik met diezelfde blik
in een begrenzend, vlak stuk glas.
Zijn bekijken van de buitenkant was evenzeer een inspectie
als een indringende introspectie.
Dit deed hij als vanzelfsprekend,
vanuit een koel controlerend plichtsbesef.
Zichzelf zo bezien was de confrontatie met zijn wezen:
Wat hij was en wat hij zou kunnen zijn.
Moeten zijn, misschien wel.
Dat was te bezien.
Voor dat moment was het in ieder geval een punt van aandacht.
Hij zag zichzelf naar zichzelf kijken.
Hij keek zich na.
Kritisch en lijdzaam.
Gericht op verbetering en tegelijk berustend.
Zijn hoofd verbeeldde zwijgzaam zijn wezen.
Het gaf te denken, maar niet verontrustend.
Een goed aambeeld hoeft de hamer niet te vrezen.
Welbeschouwd.
Haren, voorhoofd, wenkbrauwen, ogen,
neus, lippen, wangen, kin, tanden, tong en oren.
Was alles naar behoren, geplooid, gepoetst en geschoren?
De vraag was niet zozeer of wat hij zag goed, schoon en mooi

Identiteit is het karakter van het wezen

In zijn irissen streden grijs en blauw
om de eretitel 'Meest kenmerkende kleur'.
De vraag naar zijn oogkleur leidde al gauw
tot een antwoord vol van willekeur.
Wanneer hij zich sexy voelde, was het als saffier.
Wanneer hij zich lusteloos voelde, was het als beton.
Meestal deed dit onbestemde hem plezier,
omdat de ene tint het nooit van de andere won.
Hij dacht hiermee een geheimzinnigheid te kunnen koesteren.
Ten onrechte.
De donkere pupillen verraadden de alledaagsheid van zijn leven.
Het droefgeestige middelpunt van zijn ogen
stak schril af tegen de levendigheid waardoor het was omgeven.
Als hij al even dacht een glinstering te zien
of een weldoordachte diepgang, misschien,
dan knipperde hij een paar keer met zijn ogen
of trok hij zijn wenkbrauwen op.
Weg was het.
Hij zag dan helder het diep donkere zwart.
Dat had hem nooit verbaasd.
Het had hem ook zeker niet verward.
Hij was eigenlijk vooral verdwaasd.
Het duister van zijn pupillen leek louter leegte.
De optelsom van de vele keren
dat er een blik in zijn ogen was geweest,
vroeg er om een zinvolle invulling te krijgen
en dat beteuterde hem nog het meest.
Om zijn ogen zakten de gerimpelde huidplooien steeds verder.

Over zijn wezen

In zijn ogen was hij niet echt een goede zoon geweest.
De relatie met zijn ouders was hem van jongs af aan overkomen.
Na verloop van tijd herkende hij patronen.
Dingen die hij had gezegd of gedaan,
of juist niet,
veroorzaakten bij zijn ouders vaak onbegrip en verdriet.
De tranen kwamen met terugwerkende kracht in zijn ogen wanneer hij er aan dacht.
Hij had zich ofwel niet willen schikken
naar wat er van hem als kind werd verwacht,
ofwel had hij er tegenaan lopen hikken
dat het hem nooit lukte kind te zijn zoals hij het had bedacht.
In de perioden dat hij afscheid moest nemen van zijn ouders
kreeg hij van hen te horen
dat hij juist een geweldige zoon voor hen was geweest.
Het had in wezen niet uitgemaakt wat hij deed
en ook niet waarom hij het deed.
Hij kreeg altijd hun erkenning.
Ook wanneer hij tekort schoot.
Erkenning was niet per se een pluim op zijn hoed.
Het was vooral de spiegel waarin hij zijn gebreken zag.
Dat wist hij maar al te goed.
“Wat fijn dat je in ieder geval gezond weer thuis bent!”
Hij hoorde het zijn moeder nog zeggen.
Hij had weer eens niets van zich laten horen
tijdens een wekenlang verblijf in verre oorden.
Hoe vaak had hij niet gezocht naar woorden
wanneer hij met zijn vader was?